

Joy Fielding
Roerloos

2010
Stichting Uitgeverij XL
Den Haag

Hoofdstuk 1

Minder dan een uur voordat de auto met een snelheid van bijna tachtig kilometer op haar inreed, waardoor ze een meter of drie de lucht in werd geworpen, met haar hoofd neerkwam op het keiharde beton en bijna alle botten in haar lijf brak, zat Casey Marshall in de smalle, elegante eetzaal van Southwark, een van de populairste chique restaurants in Zuid-Philadelphia. Ze was daar met haar twee hartsvriendinnen. Ze waren bijna klaar met lunchen, en Casey wierp af en toe een steelse blik op de fraaie binnentuin achter hen. Ze vroeg zich af hoe lang het onnatuurlijk zachte maartse weer nog zou aanhouden, of ze nog tijd had voor een rondje hardlopen voor haar volgende afspraak en of ze Janine moest vertellen wat ze écht vond van haar nieuwe kapsel. Ze had er eerder over gelogen, gezegd dat ze het leuk vond. Casey glimlachte bij de gedachte aan een vroege lente en liet haar blik afdwalen over haar rechterschouder, naar een stilleven van Tony Scherman, een in helle tinten geschilderd boeket gigantische roze pioenrozen, en toen naar de imposante mahoniehouten bar, het pronkstuk van de zaal aan de straatkant van het restaurant.

‘Je vindt het maar niks, hè?’ hoorde ze Janine zeggen. ‘Het schilderij?’ vroeg Casey, al betwijfelde ze of Ja-

nine het had opgemerkt. Janine ging er vaak prat op dat ze totaal geen oog had voor haar omgeving. Intussen koos ze altijd wel de chicste en duurste gelegenheden uit voor hun lunchafspraken. 'Ik vind het fantastisch.'

'Mijn haar. Je vindt het vreselijk.'

'Ik vind het helemaal niet vreselijk.'

'Je vindt het te zakelijk.'

Casey keek recht in Janines ogen, die intens blauw waren, minstens enkele tinten donkerder dan de hare. 'Een beetje, ja,' gaf ze toe. Ze vond dat de streng geometrische lijnen van het korte kapsel dat Janines lange, smalle gezicht omlijstte, haar puntige kin nog eens extra accentueerden, vooral omdat haar haar zo donker was, bijna blauwzwart.

'Ik was het zo zat, steeds maar datzelfde haar,' begon Janine uit te leggen. Ze keek naar hun beider vriendin Gail om steun te zoeken.

Gail, die naast Janine en tegenover Casey zat, knikte behulpzaam. 'Verandering doet leven,' zei ze net iets later dan Janine, zodat hun zinnen door elkaar liepen, als in een canon.

'We zijn toch geen studenten meer,' vervolgde Janine. 'We zijn al over de dertig. Het is belangrijk om met de mode...'

'Altijd beter om met de mode mee te gaan,' echode Gail.

‘Het werd een keer tijd om de schaar te zetten in dat Alice-in-Wonderland-haar.’ Janines ogen keken veelbetekenend naar het van nature blonde haar dat over Caseys schouders golfde.

‘Ik vond je lange haar leuker,’ sputterde Casey tegen.

‘Ik ook,’ viel Gail haar bij. Ze duwde een springerige lok donker haar achter haar rechteroor. Gail had nooit problemen met haar haar. Het zag er gewoon altijd uit alsof ze net onder stroom had gestaan. ‘Maar zo vind ik het ook leuk,’ voegde ze eraan toe.

‘Ja, nou... het was gewoon hoog tijd voor een volgende stap. Dat zeg jij toch altijd?’ De vraag ging vergezeld van een zo lieve glimlach dat Casey moeilijk kon uitmaken of ze er aanstoot aan moest nemen of niet. Intussen was het wel duidelijk dat ze het onderwerp ‘haar’ er maar bij moesten laten zitten.

‘Tijd voor een tweede kopje koffie,’ kondigde Gail aan, terwijl ze de ober een seintje gaf.

Casey besloot de diepere bedoeling achter Janines opmerking te negeren. Wat had het voor zin om oude wonden open te rijten? Ze reikte de knappe, donkerharige ober haar witporseleinen kopje met gouden rand aan en keek toe hoe hij de hete bruine vloeistof in een sierlijk boogje uit de tuit van de zilveren koffiepot liet stromen. Janine was er nog steeds niet he-

lemaal overheen dat Casey het door hen beiden na hun afstuderen opgerichte arbeidsbemiddelingsbureau voor juristen vaarwel had gezegd om een eigen bedrijfje te beginnen op een volslagen ander terrein, namelijk dat van het interieurontwerpen. Maar Casey had zichzelf wijsgemaakt dat Janine er na bijna een jaar in elk geval vrede mee had. Een complice-rende factor was wel dat Caseys bedrijfje een vliegende start had gemaakt, terwijl dat van Janine op zijn laatste benen liep. Wie zou daar geen moeite mee hebben? 'Wonderlijk toch, alles wat jij aanraakt verandert in goud.' Dat zei Janine met enige regelmaat tegen Casey, steeds met een vrolijke glimlach, die altijd samenging met een vage, onaangename ondertoon in haar stem, waardoor Casey ging twijfelen aan haar intuïtie. Het heeft vast te maken met mijn schuldgevoel, hield Casey zichzelf nu voor, hoewel ze niet precies wist waarom ze zich schuldig zou moeten voelen.

Ze nam een ferme teug zwarte koffie, die haar keel in brand zette. Zij en Janine waren al vriendinnen sinds hun tweede jaar op de universiteit. Janine was van rechten naar Engels overgestapt, terwijl Casey twee hoofdvakken deed: Engels en psychologie. Het klikte meteen tussen hen, al verschilden ze nog zo van karakter. Casey was gewoonlijk de zachtaardigste en flexibelste van de twee, terwijl Janine scherp

uit de hoek kon komen en opener was. Casey was ook verzoenend van aard, terwijl Janine confrontaties niet uit de weg ging. Misschien was het een kwestie van tegenpolen die elkaar aantrokken, had de ene vrouw bij de andere iets bespeurd dat ze zelf miste. Casey had er nooit echt bij stilgestaan wat hen nu precies samenbond of waarom hun vriendschap na hun studie nu al zo'n tien jaar had standgehouden, ondanks alle veranderingen die zich in die tijd hadden voltrokken – zelfs ingrijpende veranderingen als de beëindiging van hun samenwerking en Caseys recente huwelijk met een man die Janine – compleet met vrolijke glimlach – had aangeduid als 'een hunk, ja hoor, dat heb jij weer, natuurlijk'. In plaats van zich dit soort dingen af te vragen was Casey alleen maar blij met hun vriendschap.

Zoals ze ook blij was met haar andere goede vriendin, Gail, een jonge vrouw die lang niet zo gecompliceerd in elkaar stak als Casey of Janine, in geen enkel opzicht. Casey kende Gail al van de middelbare school, dat wil zeggen zo'n twintig jaar, maar Gail was nog altijd even naïef en open. Je wist altijd precies wat je aan haar had. Een vrouw van tweeëndertig die veel ellende had meegemaakt, maar er toch in slaagde bijna elke zin af te sluiten met gegiechel, als een verlegen bakvis met de sterke behoefte om aardig gevonden te worden. Soms giechelde ze al halverwege een zin,

of lukte het haar zelfs te giechelen terwijl ze sprak, wat anderen in verwarring bracht, maar ook ontroerde. Casey vergeleek haar altijd met een puppy die op zijn rug gaat liggen om geaaid te worden.

Anders dan bij Janine was er bij Gail nooit sprake van een dubbele bodem, van stiekeme bijbedoelingen, of van bijzonder diepzinnige gedachten. Gewoonlijk peilde ze eerst wat anderen van iets vonden voordat ze zelf een mening ten beste gaf. Janine mopperde af en toe dat Gail zo'n 'naïef kind' was en een 'onverbeterlijke optimist', maar ook zij had uiteindelijk moeten toegeven dat Gail aardig was, dat het fijn was om in haar buurt te zijn. Wat Casey vooral in Gail bewonderde, was dat ze in staat was naar twee partijen in een conflict te luisteren en beide het gevoel te geven dat ze aan hun kant stond. Waarschijnlijk was ze daardoor zo'n goede verkoper.

Casey richtte haar aandacht weer op Janine. 'Is alles wel goed met je?' vroeg ze. Ze bad dat Janine met een simpel ja zou antwoorden.

'Ja, best. Waarom vraag je dat?'

'Ik weet het niet. Je lijkt een beetje... Ik weet het niet.'

'Natuurlijk weet je dat wel. Jij weet toch altijd alles.'

'Zie je... dat bedoel ik nou.'

'Wat bedoel je dan?'

'Ik vraag me af wat jij bedoelt.'

'Heb ik iets gemist of zo?' vroeg Gail. Haar grote

bruine ogen schoten nerveus heen en weer tussen de beide vrouwen.

‘Ben je soms boos op mij?’ vroeg Casey Janine onomwonden.

‘Waarom zou ik boos op je zijn?’

‘Dat weet ik niet.’

‘Ik begrijp absoluut niet waar je het over hebt.’ Janine greep naar het gouden medaillon dat ze om haar hals droeg en verschikte de kraag van haar hagelwitte Valentino-blouse. Casey wist dat het een Valentino was doordat ze de blouse op een recente cover van *Vogue* had gezien. Ze wist ook dat Janine zich een blouse van bijna tweeduizend dollar niet kon veroorloven, maar dat ze evengoed al zolang ze elkaar kenden te dure kleren kocht. ‘Mooie kleren zijn heel belangrijk,’ had Janine gezegd toen Casey zich een keer verbaasd had uitgelaten over een exorbitant prijzig kledingstuk dat Janine had aangeschaft. Janine had er direct aan toegevoegd: ‘Ik mag dan voor een dubbeltje geboren zijn, maar ik weet heel goed hoe belangrijk kleren zijn.’

‘Oké,’ zei Casey nu. Ze pakte de zilveren lepel op die naast haar koffiekopje lag, draaide hem even rond en liet hem toen weer vallen. ‘Dat is fijn.’

‘Nou ja, ik ben misschien een kléin beetje geïrriteerd,’ gaf Janine toe. Ze schudde even met haar kaarsrecht geknipte haar, zodat er een paar haren in de hoek

van haar weelderige mond bleven hangen. Ze veegde ze met een driftig gebaar opzij. 'Niet door jou, hoor,' voegde ze er snel aan toe.

'Wat is er aan de hand dan?' Casey drukte op de terugspoelknop in haar geest om de voorgaande zestig minuten snel de revue te laten passeren. Ze hadden gedrieën genoten van enkele glazen witte wijn en ieder een eigen salade; ze hadden nieuwtjes uitgewisseld en elkaar alles verteld wat er in de twee weken sinds hun laatste afspraak was voorgevallen. Alles leek dik in orde. Tenzij Janine zich nog zat op te vreten over haar haar...

'Ach, het gaat over die etterbak, Richard Mooney... Weet je nog wie dat is?' vroeg Janine aan Casey.

'Die vent die we bij Haskins & Farber hebben ondergebracht?'

'Precies. Die sukkel was een van de slechtste studenten uit zijn jaar,' legde Janine uit aan Gail. 'Nul sociale vaardigheden. Kon met geen mogelijkheid een baantje vinden. Niemand die hem wilde hebben, echt niemand. Kwam-ie bij ons. Ik zei nog tegen Casey dat het een loser was, dat we hem moesten afwijzen, maar ze had met hem te doen, ze zei dat we hem een kans moesten geven. Tuurlijk. Waarom ook niet? Ze ging zelf toch bijna weg, bleek.'

'Ho, ho,' protesteerde Casey.

Janine ging aan Caseys protest voorbij met een glim-

lach van een megawatt en een wegwuivend gebaar met haar in Franse stijl gemanicuurde handen. 'Ik plaag je alleen maar een beetje. We námen hem toch op sleeptouw en jij was daarna toch binnen een paar maanden weg, of niet soms?'

'Jawel, maar...'

'Meer zeg ik toch ook niet.'

Casey kon met de beste wil van de wereld niet uitmaken wát Janine nu precies aan het zeggen was. Janine had een fantastische advocaat kunnen worden, bedacht ze, en ze vroeg zich af waarom ze met die Richard Mooney op de proppen kwam.

'Om dus op Richard Mooney terug te komen...' zei Janine, alsof Casey haar verwarring hardop had uitgesproken. Ze praatte weer verder tegen Gail. 'Ja hoor, het lukt ons ook nog om wat voor die etterbak te doen. Want een van de partners bij Haskins blijkt een zwak voor Casey te hebben. Ze hoeft alleen maar wat keertjes extra met haar ogen te knippen en hij besluit om Mooney een kans te geven.'

'Dat was heus niet de reden,' wierp Casey tegen.

'Hoe het ook zij: Mooney gaat bij Haskins aan de slag en houdt het er nog geen jaar vol. Hij krijgt de zak. Intussen schittert Casey natuurlijk in haar nieuwe rol als interieurontwerpster voor de sterren. En wie mag de rotzooi opruimen?'

'Wat voor rotzooi?' vroeg Gail.